

MARY
HIGGINS
CLARK

MĒNESIENA
TAU TINKA

Alma littera

Penktadienis, rugsėjo 20 d.

☾ 1

Nekenčiu kokteilių vakarėlių, ironiškai pamanė Megė stebėdamasi, kodėl į juos atėjusi kaskart jaučiasi pašalaitė. Tikriausiai per griežtai vertinu, pamanė ji. Tiesa ta, kad nekenčiu tokių kokteilių vakarėlių, kuriuose vienintelis pažįstamas asmuo yra mano įsivaizduojamas palydovas, o jis mane palieka vos įžengus pro duris.

Ji apsidairė po didelį kambarį, paskui atsiduso. Liamo Moro Peino pakviesta į šį Morų klanų susitikimą, ji galėjo nuspėti, kad jam bus įdomiau plepėti su savo dešimtimis pusbrolių, nei jaudintis dėl jos. Atvykęs iš Bostono Lianas retkarčiais paskirdavo Megei pasimatymą ir būdavo dėmesingas, bet šįvakar demonstravo beribį pasitikėjimą jos gebėjimu pačiai pasirūpinti savimi. Na, padarė išvadą ji, žmonių daug, ji tikrai ras su kuo pasikalbėti.

Liamo pasakojimas apie Morus nulėmė jos sprendimą lydėti jį į šį renginį, prisiminė ji ir, gurgkstelėjusi baltojo vyno, nulaviravo per sausakimšą „Keturių metų laikų“ restoraną Manhatane, Rytų Penkiasdešimt antrojoje gatvėje.

Šeimai ar bent šeimos pradiniam turtui pradžia davęs tėvas, velionis skvairas Desmondas Moras, kadaise buvo vienas Niuporto aukštuomenės šulų. Šis vakaras-susitikimas buvo surengtas didžiojo protėvio šimtas penkioliktosioms gimimo metinėms paminėti. Patogumo dėlei nuspręsta rinktis ne Niuporte, bet Niujorke.

Pasakodamas daugybę juokingų smulkmenų apie klanu narius, Liamas paaiškino, kad susirinks per šimtą įpėdinių, tiesioginių ir netiesioginių, taip pat kai kurie palankumo nepraradę buvę giminaičių sutuoktiniai. Jis linksmino ją anekdotais apie penkiolikmetį imigrantą iš Dinglio, laikantį save ne šiaip sau vienu iš laisvės besiilginčios minios, kiek skurdžiumi, kuris trokšta tapti turtingas. Anot legendos, laivui plaukiant pro Laisvės statulą, skvairas pareiškęs bendrakelioniams: „Labai greitai užsikalsiu tiek pinigėlio, kad galėsiu šią senutę nusipirkti; žinoma, jei vyriausybė nuspręs ją parduoti.“ Savo protėvio pareiškimą Liamas persakė nuostabiai ryškia airiška tarme.

Morų tikrai yra visokiausių, galvojo Megė žvalgydamasi po kambarį. Stebėjo gyvai besišnekučiuojančius du aštuoniasdešimtmečius ir prisimerkė, mintyse įsprausdama juos į fotoaparato objektyvą – dabar jau gailėjosi jo neatsinešusi. Balti kaip sniegas vyriškio plaukai, koketiška moters šypsena, akivaizdus mėgavimasis vienas kitu – būtų nuostabi nuotrauka.

– Po Morų pobūvio „Keturi metų laikai“ negrįžtamai pasikeis, – tarė Liamas, staiga išdygęs šalia. – Smagu? – paklausė, bet paskui, nelaukdamas atsakymo, supažindino ją su dar vienu pusbroliu Erlu Beitmanu. Megę pralinksmino, kad vyriškis susidomėjęs atvirai ir neskubriai ją tyrinėja.

Ji nusprendė, kad naujasis pažįstamas artėja prie keturiasdešimties, kaip ir Liamas. Vyras buvo puse galvos žemesnis už savo pusbrolių, tad jam kiek trūko iki šešių pėdų.

Megė nusprendė, kad liesas veidas ir mažli išraiška atspindi polinkį mokslui, nors šviesiai mėlynos akys atrodė kiek sutrikusios. Gelsvai rusvų plaukų ir blyškaus veido Erlas išvaizda neprilygo atšiauriam Liamo grožiui. Liamo akys buvo labiau žalios nei mėlynos, tamsūs plaukai vienur kitur padabinti žilomis sruogomis.

Megė kantriai laukė, kol vyras ją apžiūrinėjo. Paskui, ilgokai patylėjusi, kilstelėjo antakį ir paklausė:

– Ar perėjau apžiūrą?

Regis, jis susigėdo.

– Atleiskite. Prastai įsimenu vardus, tad bandžiau prisiminti, kas jūs. Juk priklausote klanui, tiesa?

– Ne. Mano airiškos šaknys siekia tris ar keturias kartas, bet, deja, nesigiminiuoju su šiuo klanu. Beje, pusbrolių, regis, nestokojate.

– Jūs visiškai teisi. Nors labai gaila, kad dauguma jų ne tokie patrauklūs kaip jūs. Nuostabios mėlynos akys, dramblio kaulo oda ir smulkūs kaulai liudija jūsų keltišką kilmę. Beveik juodi plaukai leidžia priskirti „tamsiaplaukių airių“ šeimos daliai, jos nariai už kai kuriuos savo genetinius bruožus turėtų būti dėkingi trumpai, bet reikšmingai ispanų karių, išlikusių po jų armados sutriuškinimo, viešnagei.

– Liamai! Erlai! Ak, dėl Dievo meilės, ko gero, nesigailiu vis dėlto atėjusi.

Pamiršę Megę abu vyriškiai atsigręžė džiugiai pasisveikinti su rausvo veido žmogumi, priėjusiu jiems už nugarų.

Megė gūžtelėjo pečiais. Tai tiek, pamanė ji, mintyse pasitraukdama į kampą. Paskui prisiminė neseniai skaitytą straipsnį, raginantį draugijoje vienišais pasijutusius žmones paieškoti kitų, regis, dar vienišesnių žmonių, ir užmegzti pokalbį.

Tyliai nusijuokusi nusprendė išbandyti šią taktiką, o jei paskui vis tiek beliks šnekėtis pačiai su savimi, išsmuks

nepastebėta ir trauks namo. Tą akimirką perspektyva atsidurti savo mielame butuke Penkiasdešimt šeštojoje gatvėje greta Rytų upės labai viliojo. Verčiau būtų likusi namie. Tik prieš kelias dienas grįžo iš fotosesijos Milane ir ilgėjosi tylaus vakaro poilsio, galimybės ramiai pagulėti aukštai iškeltomis kojomis.

Ji apsidairė. Rodos, visi skvairo Moro palikuonys ar giminaičiai troško būti išgirsti.

Laikas eiti, nusprendė ji. Paskui netoliese išgirdo balsą – melodingą pažįstamą balsą, kuris staiga pažadino malonius prisiminimus. Ji atsigręžė. Kalbėjo moteris, lipanti neaukštais laiptais į restorano balkoną ir sustojusi pakviesti kažko apačioje. Megė nustebusi įsispoksojo, tada aiktelėjo. Ar tik ji nesikrausto iš proto? Nejaugi tai Nuala? Tai buvo taip seniai, bet balsas skambėjo visai kaip moters, kuri kadaise, vaikystėje, nuo penkerių iki dešimties, buvo Megės pamote. Po skyrybų tėvas uždraudė Megei net minėti jos vardą.

Pamačiusi Liamą, traukiantį pasisveikinti su dar vienu giminaičiu, Megė stvėrė jį už rankos.

– Liamai, ar pažįsti tą moterį ant laiptų?

Jis prisimerkė.

– Ak, tai Nuala. Buvo ištekėjusi už mano dėdės. Noriu pasakyti, ko gero, ji man teta, bet ji buvo jam antroji žmona, tad niekuomet jos tokia nelaikiau. Ji savotiška, bet įdomi. Kodėl klausai?

Nieko nelaukdama Megė puolė brautis pro besibūriuojančius Morus. Kai pasiekė laiptus, moteris balkone šnekučiavosi su pulkelio žmonių. Megė ėmė kopti laiptais, bet netoli viršaus stabtelėjo išžiūrėti.

Nualai taip netikėtai išvykus, Megė meldavosi, kad ji parašytų. Deja, pamotė taip ir neparašė, ir Megei jos tylėjimas buvo ypač skaudus. Per penkerius metus ji prisirišo

prie Nualos. Dar kūdikystėje neteko mamos, ji žuvo automobilio avarijoje. Tik po tėvo mirties iš šeimos draugės Megė sužinojo, kad tėvas sunaikindavo visus Nualos laiškus ir jai siunčiamas dovanas.

Dabar Megė spoksojo į smulkutę moterį gyvomis mėlynomis akimis ir švelniais medaus spalvos plaukais. Matė smulkių raukšlelių voratinklį, nė kiek nebjaurojantį žavaus jos veido. Taip bežiūrint širdį užplūdo prisiminimai. Vaikystės prisiminimai, turbūt patys laimingiausi.

Nuala per ginčus visuomet palaikydavo jos pusę, prieštaraudama Megės tėvui: „Ovenai, dievaži, ji tik vaikas. Nesikabinėk prie jos.“ Nuala visuomet sakydavo: „Ovenai, visi jos amžiaus vaikai dėvi džinsus ir marškinėlius... Ovenai, na ir kas, kad ji išnaudojo tris fotojuostas? Jai patinka ir sekasi fotografuoti... Ovenai, ji ne tik žaidžia su purvu. Nejau nematai, kad bando iš molio kažką nulipdyti. Dėl Dievo meilės, išvelk savo dukters kūrybiškumą, net jei tau ir nepatinka mano paveikslai.“

Nuala – visada tokia daili, visada tokia linksma, visada taip kantriai atsakinėjanti į Megės klausimus. Iš jos Megė išmoko mylėti ir vertinti meną.

Kaip įprastai, Nuala šį vakarą vilkėjo žydrą atlasinį kostiumėlį ir priderintus aukštakulnius. Megė ją prisiminė vilkinčią tik pastelinių spalvų drabužius.

Tekėdama už tėčio Nuala jau artėjo prie penkiasdešimties, pamanė Megė, mėgindama suskaičiuoti, kiek jai dabar. Pragyveno su juo penkerius metus. Išvyko prieš dvidešimt penkerius.

Priblokšta suvokė, kad dabar Nuala turėtų būti įpusėjusi aštuntą dešimtį. Ji tikrai atrodo kur kas jaunesnė.

Moterų akys susitiko. Nuala nustebė, paskui suglumo.

Nuala buvo jai pasakojusi, kad tikras jos vardas Finuala kilęs nuo legendinio keltų Fino Makulo, nukovusio milžiną.

Megė prisiminė, kaip maža būdama su džiaugsmu stengdavosi išstarti *Fin-u-ala*.

– Fin-u-ala? – dabar nedrąsiai pralemeno ji.

Moters veide atsispindėjo didžiulė nuostaba. Paskui ji džiaugsmingai riktelėjo, nutildydama aplink gaudžiančius balsus, ir Megę vėl apkabino mylinčios rankos. Nuala dvelkė subtiliu aromatu, kuris visus šiuos metus tvyrojo Megės atminty. Aštuoniolikos ji atrado, jog tie kvapai vadinasi „Joy“ – „Džiaugsmas“. Koks tinkamas pavadinimas šiam vakarui, pamanė Megė.

– Leisk man į tave pažiūrėti! – sušuko Nuala, paleisdama ją iš glėbio ir žengdama atgal, bet tebelaikydama Megės rankas, lyg bijotų, kad ši pabėgs.

Jos akys tyrinėjo Megės veidą.

– Nebesitikėjau kada nors tave pamatysianti! Ak, Mege! Kaip laikosi tas siaubūnas, tavo tėvas?

– Mirė prieš trejus metus.

– Ak, brangioji, užjaučiu. Bet esu įsitikinusi, kad jis liko nepakenčiamas iki pat dienų galo.

– Jis buvo nelengvo būdo, – sutiko Megė.

– Brangioji, buvau už jo *ištekejusi*. Pamiršai? Žinau, koks jis buvo! Griežtas, surūgęs, irzlus, niurgzlys šventeiva. Na, neverta apie tai daugiau kalbėti. Vargšelis mirė, tegu ilsisi ramybėje. Bet buvo toks senamadiškas ir sustabarėjęs... Ką gi, būtų galėjęs pozuoti viduramžių vitražui...

Staiga suvokusi, kad aplinkiniai smalsiai klausosi, Nuala apkabino Megę per liemenį ir pareiškė:

– Tai mano vaikas! Žinoma, ne aš ją pagimdžiau, bet tai visiškai nesvarbu.

Megė suprato, kad ir Nuala stengiasi suturėti ašaras.

Trokšdamos ir pasikalbėti, ir ištrūkti iš perpildyto restorano jiedvi išėjo kartu. Megei nepavyko rasti Liamo ir atsišveikinti, bet ji nė kiek neabejojo, kad jis jos nepasiges.

Susikibusios už parankių pro tirštėjančias rugsėjo sutemas Megė ir Nuala nužingsniavo Penktuoju aveniu, ties Penkiasdešimt šeštąja gatve pasuko į vakarus ir užsuko į restoraną „Il Tinello“. Gurkšnodamos kįtantį ir užkandžiaudamos trapiomis keptų cukinijų lazdelėmis jiedvi bandė atsigriebti – pasakojo viena kitai apie savo gyvenimą.

Megei buvo nesunku.

– Internatinė mokykla; tau išvykus ten buvau išvežta. Paskui Karnegio-Melono universitetas, galiausiai – vaizduojamojo meno magistro studijos Niujorko universitete. Dabar visai gerai verčiuosi fotografuodama.

– Nuostabu. Visuomet tikėjaisi, kad imsies fotografijos arba skulptūros.

Mege nusišypsojo.

– Tavo puiki atmintis. Man patinka kurti skulptūras, bet tik laisvalaikiu. Būti fotografe kur kas patogiau, ir visiškai nuoširdžiai manau, kad man sekasi. Turiu keletą labai gerų užsakovų. Na, o kaip tu, Nuala?

– Ne. Pirmiausia pabaikime apie tave, – nenusileido vyresnioji moteris. – Gyveni Niujorke. Turi mėgstamą darbą. Kantriai išlavinai įgimtą talentą. Užaugai daili, kaip ir maniau. Per pastarąjį gimtadienį tau sukako trisdešimt dveji. O kaip širdies reikalai ar išrinktasis, ar kaip kitaip, jūs, jaunimas, šiais laikais tai vadinatė?

Mege nusmelkė pažįstamas sopulys, ir ji tyliai atsakė:

– Buvau ištekėjusi trejus metus. Jo vardas Polas, baigė Karinių oro pajėgų akademiją. Buvo atrinktas į NASA programą, bet žuvo per mokomąjį skrydį. Tai įvyko prieš penkerius metus. Tikriausiai niekuomet neatsigausiu nuo šio smūgio. Iki šiol dar skaudu apie jį kalbėti.

– Ak, Mege.

Nualos balse suskambo begalinė atjauta. Megė prisiminė, kad pamotė, prieš ištekėdama už jos tėvo, liko našle.

Purtydama galvą Nuala sumurmėjo:

– Kodėl taip nutinka? – Paskui linksmiau pridūrė: – Ar ko nors užsisakysime?

Vakarieniaudamos jiedvi atsigriebė už dvidešimt dvejus metus. Išsiskyrusi su Megės tėvu Nuala persikraustė į Niujorką, paskui lankydavosi Niuporte, kur sutiko Timotį Morą – žmogų, su kuriuo kadaise, dar paauglė, susitikinėjo – ir susituokė.

– Trečiasis ir paskutinis mano vyras, – tarė ji, – ir neabejotinai nuostabus. Timas pernai mirė, aš taip jo ilgiuosi! Jis nebuvo iš turtingųjų Morų, bet turiu mielą namelį puikiam Niuporto rajone, ganėtinai pajamų, ir, žinoma, dar vis pateplioju. Tad laikaisi gerai.

Bet Megė pastebėjo švystelėjusią abejonę ir tą akimirką suvokė, kad nuslinkus gyvai, linksmi išraiškai moters veidas išduoda jos amžių – kiekvieną nugalėję dieną.

– Nuala, ar tikrai gerai? – tyliai paklausė. – Atrodai... susirūpinusi.

– Na, žinoma, gerai. Tik... Matai, praėjusį mėnesį man sukako septyniasdešimt penkeri. Prieš daugelį metų kažkas man sakė, kad perkopusi šešiasdešimtmetį pradėsi atsisveikinti su draugais arba jie ima atsisveikinti su tavimi, bet kai užkliudai septyniasdešimtuosius, šitai vyksta nuolat. Patikėk manim, tai tiesa. Neseniai praradau kelis gerus draugus, ir kiekviena netektis skaudina labiau nei ankstesnė. Niuporte imu jaustis vienišoka, bet yra puikus pensionas – man nepatinka žodis „slaugos namai“ – ir ketinu netrukus jame apsigyventi. Prieš kurį laiką ištuštėjo kaip tik tokie apartamentai, kokių noriu.

Paskui, kai padavėjas įpylė kavos, Nuala skubiai išpyškino:

– Mege, atvažiuok manęs aplankyti, labai prašau. Nuo Niujorko automobiliu tik trys valandos kelio.

– Mielai atvažiuosiu, – atsakė Megė.

– Nejuokauji?

– Tikrai ne. Galiausiai tave suradau, tad neleisiu vėl pabėgti. Be to, visuomet slapta svajojau nuvažiuoti į Niuportą. Girdėjau, tai tikras fotografų rojus. Tiesą sakant...

Ji ketino pasakyti Nualai, kad neėmė užsakymų kitai savaitei, norėdama kiek pailsėti, bet išgirdo kažką sakant:

– Taip ir maniau, jog rasiu tave čia.

Krūptelėjusi Megė pakėlė akis. Prie jų stovėjo Liamas su pusbroliu Erlu Beitmanu.

– Palikai mane, – papriekaištavo Liamas.

Erlas pasilenkė pabučiuoti Nualos.

– Pakliuvai į bėdą – pagrobei jo draugę. Iš kur judvi pažįstamos?

– Tektų ilgai pasakoti, – nusišypsojo Nuala. – Erlas irgi gyvena Niuporte, – paaiškino ji Megei. – Providense, Hacinsono koledže, dėsto antropologiją.

Neklydau dėl jo mokslininko išvaizdos, pamanė Megė.

Liamas prisitraukė kėdę nuo gretimo staliuko ir atsisėdo.

– Po kviestinių pietų leiskite kartu su jumis išlenkti taurelę. – Jis nusišypsojo Erlui. – Ir nesijaudink dėl Erlo. Jis keistuolis, bet nepavojingas. Jo šeimos atšaka daugiau nei šimtą metų sukasi laidojimo versle. Laidoja žmones. O jis juos iškasa! Kapinių vagis. Netgi užsidirba pinigų apie tai kalbėdamas.

Megė kilstelėjo antakius, kiti nusijuokė.

– Skaitau paskaitas apie įvairių laikų laidojimo papročius, – vos pastebimai šypsodamas tarė Erlas. – Kai kam gal tai atrodo klaiku, bet man patinka.

9

Jei neminėsime irzlaus vyriausiojo dailininko, apskritai savaitė buvo gera, galvojo Megė sukdamą iš 138-ojo kelio į Niuportą. Abi šios savaitės fotosesijos nepaprastai pavyko, ypač žurnalui „Vogue“.

Jai teko skrupulingai sukaupti dėmesį, kad aparatas užfiksuotų kiekvieną fotografuojamo astronominėmis kainomis įvertinto drabužio klostę, todėl baigus darbą buvo ypač malonu apsivilkti džinsus ir vilnonius languotus marškinius. Tiesą sakant, be mėlynai margintos šilkinės palaidinės ir derančio ilgo sijono, kuriais ketino pasipuošti šįvakar per Nualos vakarienę, visi kiti atostogų drabužiai buvo gana paprasti.

Mudviem bus taip smagu, galvojo Megė. Ištisos dvi savaitės Niuporte. Mudvi su Nuala tikrai turėsime progą atsigriebti už tai, ką praradome! Užsisvajojusi ji nusišypsojo.

Ją nustebino Liamas. Vyriškis paskambino, kad šį vakarą irgi bus pas Nualą, nors Megė turėjo susiprotėti, kad jis Niuporte praleidžia nemažai laiko. „Lengva atvažiuoti iš Bostono, – paaiškino jis. – Gana dažnai vykstu ten savaitgaliais, ypač ne sezono metu.“

„Nežinojau“, – atsakė ji.

„Tu daug ko apie mane nežinai, Mege. Gal jei taip daug nevažinėtum...“

„Arba jeigu tu negyventum Bostone, o dažniau pasirodytum savo Niujorko bute...“

Megė vėl nusišypsojo. Liamas tikrai įdomus, pagalvojo ji, nors ir per daug save vertina. Sustojusi prie raudono

šviesoforo ji dirstelėjo į miesto planą ir dar kartą pasitikrino, ar teisingai važiuoja. Nuala gyveno netoli legendinės Vandenyno alėjos, Įgulos kelyje. „Iš trečio aukšto matau vandenyną, – pasakojo ji. – Palauk, pamatysi ir jį, ir mano dirbtuvę.“

Šią savaitę pamotė tris kartus skambino įsitikinti, ar Megės planai nepasikeitė. „Juk atvažiuoji, Mege, tiesa? Neapvilsi?“

„Žinoma, neapvilsiu“, – patikino ji. Vis dėlto spėliojo: ar tik dingojasi, ar iš tiesų Nualos balse kažkas slypi, lyg ir nerimas, kurį įžvelgė tą vakarą, kai vakarieniavo su ja Manhantane. Tuokart sumetė, kad Nualos vyras mirė tik pernai, be to, ji ima netekti draugų – vienas iš nedžiuginančių ilgaamžiškumo ir senatvės palydovų. Turbūt vis dažniau aplanko mintis, jog esi mirtingas, padarė išvadą Megė.

Panašią išraišką ji matė slaugos namų gyventojų veiduose, kai pernai fotografavo juos žurnalui „Life“. Viena moteris ilgesingai ištare: „Kartais labai neramu, jog nebeliko nė vieno, prisimenančio mane jauną.“

Megė suvirpėjo, paskui suvokė, kad automobilyje pasidarė vėsu. Išjungusi oro kondicionierių ji keliais coliais pravėrė langą ir užuodė sūrų jūros kvapą, juo buvo persimelkęs oras. Užaugus centrinėje Jungtinių Valstijų dalyje, vandenyno niekad negana, pamanė.

Dirstelėjusi į rankinį laikrodį pamatė, kad iki aštuonių vos dešimt minučių. Jai beveik nebeliks laiko atsigaivinti ir persirengti, iki pradės rinktis kiti svečiai. Bent gerai, kad paskambino Nulai ir pranešė išvažiavusi vėlai. Pasakė atvyksianti tik apie šį laiką.

Pasukusi Įgulos keliu priešais išvydo vandenyną. Sulėtino greitį, paskui sustojo prie žavaus lentelėmis apkalto namo nugairintomis malksnomis dengtu stogu ir visą pastatą juosiančia veranda. Čia turėtų būti Nualos namas,

pamanė, bet kažkodėl labai tamsus. Nedegė nė vienas lauko žibintas, tik pro priekinius langus sklido blausi šviesa.

Megė įsuko į prievąžą, išlipo ir užbėgo laiptais, nekvaršindama galvos dėl багаžinėje paliktų lagaminų. Viltigai paskambino prie durų. Iš vidaus atsklido duslus varpelio skambesys.

Laukdama ji kai ką užuodė. Langai į gatvę buvo atviri, į nosį padvelkė nemalonus degėsių kvapas, sklindantis iš vidaus. Ji dar kartą paspaudė skambutį, name vėl nuaidėjo tilindžiavimas.

Jokio atsako, jokių žingsnių. Kažkas negerai, nuvėrė nerimastinga nuojauta. Kur Nuala? Megė priėjo prie lango ir pritūpė, stengdamasi ką nors įžiūrėti tamsoje pro nėrinuotą tą pusiau užtrauktos naktinės užuolaidos kraštą.

Paskui jai išdžiūvo burna. Šešėlių gaubiamame kambaryje tvyrojo baisi netvarka. Stalčiaus turinys išverstas ant vašeliu nerto kilimo, pats stalčius numestas prie plačios sofos. Abipus židinio stovėjo spintelės su stalčiais. Visi jie buvo ištraukti.

Blausią šviesą skleidė pora žvakių, degančių sieninėse žvakidėse virš židinio atbrailos. Kai akys priprato prie tamsos, Megė įžiūrėjo priešais židinį besimėtantį aukštakulnį batelį.

Kas tai? Ji prisimerkė ir palinko į priekį, paskui suvokė matanti nedidelę kojine apmautą pėdą, kyšančią iš už dvi- viečio kėslas, prie kurio gulėjo nukritęs batelis. Ji vėl puolė prie durų ir pasuko rankeną, bet durys buvo užrakintos.

Galvotrūkiškai nuskubėjo prie automobilio, stvėrė jame įtaisytą telefoną ir surinko 911. Paskui toptelėjo: jos telefonui galioja Niujorko kodas. Čia Rod Ailandas; Nualos numeris prasideda kodu 401. Virpančiais pirštais ji surinko 401–911.

Kai kitame laido gale kažkas pakėlė ragelį, Megė šiaip ne taip išlemeno:

– Esu Niuporte, Įgulos kelyje. Negaliu įeiti vidun. Matau ant grindų gulintį kūną. Tikriausiai tai Nuala.

Ką aš čia vapu, sudraudė save. Liaukis. Bet dispečerei ramiai, neskubriai klausinėjant, Megės galvoje ėmė tvinkseti žodžiai: Nuala negyva.